

ju.remissvar@regeringskansliet.se
ju.L4@regeringskansliet.se.
Diarienummer Ju2018/03485/L4

Stockholm 2018-11-01

Remissvar Ju2018/03485/L4

Remissvar avseende betänkandet SOU 2018:54 En effektivare kommunal räddningstjänst

Övergripande synpunkter på utredningen

Brandskyddsföreningen delar i hög utsträckning utredningens förslag.

Brandskyddsföreningen anser att utredningen lagt för lite fokus på kommunernas brandförebyggande verksamhet. Det finns stora behov av att förbättra och effektivisera den kommunala verksamheten inom det brandförebyggande området och detta har utredningen till stor del missat att belysa.

Vi har i vårt remissyttrande valt att lyfta fram de delar i betänkandet som närmast berör Brandskyddsföreningens huvudsakliga arbetsområde inom skadeprevention och det brandförebyggande området.

Vårt remissvar är uppdelat följande avsnitt

1. Övergripande synpunkter på utredningen
2. Grundläggande förutsättningar för att skapa effektivitet
3. Akademisering av påbyggnadsutbildning för kommunal räddningstjänst
4. Personalförsörjningen som är en stor utmaning för samhällets olycks- och krishanteringsförmåga
5. Brandskyddsföreningens detaljerade synpunkter på utredningens förslag till lag om ändring i lag om skydd mot olyckor

Grundläggande förutsättningar för att skapa effektivitet

Direktiven för utredningens uppdrag göra en översyn av kommunernas brandförebyggande verksamhet och räddningstjänst. Utredningen ska analysera och föreslå åtgärder för att effektivisera kommunernas organisering och styrning av brandförebyggande verksamheten och räddningstjänsten, säkerställa samordnande och effektiva räddningsinsatser och förstärka, utveckla och förtydliga statens tillsyn och stöd till de kommunala organisationerna.

Att tala om likvärdighet, effekt och effektivitet utan att basera detta på databaserad uppföljning och analys är inte rimligt eller rationellt. Förutom för uppföljning av den egna verksamheten, utgör de kommunala räddningstjänsterna en viktig datakälla för att beskriva en viktig del av samhällets skadepanorama. Flertalet civiliserade länder har därför någon typ av insatsrapportering från räddningstjänsten som underlag för beskrivning av brandskadebilden.

I stort sett har rapporteringen fungerat på frivillighetens grund, något liten kommun har bortfallit något enstaka år, men detta har i vart fall ingen statistisk betydelse. Däremot är datakvaliteten överlag ett visst problem som MSB i och med frivilligheten inte haft några muskler för att komma tillrätta med detta.

Området skydd mot olyckor är så viktigt att skulle ingå i den officiella statistiken. Detta skulle ge möjlighet att efterfråga underlag från andra myndigheter, inklusive kommunerna, och ställa kvalitetskrav på underlaget

Brandskyddsföreningen ser två allvarliga strukturella brister i den nuvarande statistikförsörjning. Det ena är förmågan att beskriva utfall eller sluteffekter och att koppla dessa till förebyggande och skadebegränsande åtgärder. Detta gäller mer precist skadeutfallen skadade personer respektive egendomsskador. Samhället kan få tillgång till totala utfallsmängder avseende personskador respektive försäkringsutbetalningar, men saknar för närvarande reell möjlighet att relaterade dessa till genomförda åtgärder på en tillräckligt detaljerad nivå för att analysen ska bli meningsfull. De enda möjliga lösningarna på dessa problem som kunnat identifieras är att MSB dels ges möjlighet att;

1. samla in personnummer för skadade personer i samband med räddningsinsatser och matcha med hälso- och sjukvårdens register och
2. etablera en samverkan med försäkringsbranschen, där enskilda händelser och insatser kan matchas med motsvarande skadekostnader.

En sådan utveckling förutsätter en mycket stringent hantering av statistiksekretessen, och åtminstone i det förstnämnda fallet (hantering av personnummer) sannolikt skulle vara lättare att genomföra om motsvarande statistik (exempelvis personskador till följd av bränder) får status som officiell och att MSB blir statistikansvarig myndighet.

Den basproduktion av statistik, räddningstjänstens insatsstatistik, som MSB står för har varit relativt stabil sedan starten 1996, vilket lett till goda möjligheter att följa utvecklingen över tid.

Statistiken används i stor utsträckning av en rad olika intressenter för allmän information, utredningsverksamhet och forskning. Målformuleringar baserade på insatsstatistik och skadestatistik från hälso- och sjukvården har blivit ett naturligt inslag i kommunernas handlingsprogram. Exempelvis så används data i Öppna jämförelser – Trygghet och säkerhet, en publikation som årligen tas fram av Sveriges kommuner och landsting (SKL) och MSB, redovisas indikatorer som medger jämförelser på kommunnivå.

På senare år har behovet av mer fördjupad kunskap och statistik över särskilda företeelser accentuerats. Ett exempel utgörs av statistik över bränder med omkomna och

svårt skadade. Denna statistik behövs för uppföljning och inriktning till stöd för den nationella strategi och nollvision som etablerats inom brandområdet.

När det gäller kunskapsbasen och statistiken över dödsbränder har ett mycket omfattande kvalitetsarbete genomförts. En kvalitetssäkrad rutin för insamling och analys har byggts upp i samverkan med kommunernas räddningstjänster, polismyndigheterna, Rättsmedicinalverket och Socialstyrelsen. Preliminär statistik över dödsbränder uppdateras löpande på MSB:s webbplats.

En genomförd studie, som utförts av Uppsala universitet, i samverkan med MSB, har visat att möjligheterna att på motsvarande sätt följa utvecklingen av svåra personskador till följd av brand för närvarande är mycket begränsad. Vid en jämförande genomgång av samtliga registrerade brandskadade i insatsstatistiken respektive Socialstyrelsens patientregister (slutenvård) för år 2010 kunde endast en mycket begränsad andel av fallen matchas. Enligt räddningstjänstens rapporter inträffade personskada eller dödsfall vid 1 020 bränder under 2010. Skadeomfattningen uppskattades till 127 dödsfall, 159 svåra skador (slutenvårdskrävande) och 1093 lindriga skador. Alternativen för skadebedömningen i insatsrapporterna är lindrigt skadad (behövde vård), svårt skadad (inskriven på sjukhus), omkom och inga personskador. Enligt slutenvårdsstatistiken vårdades 641 patienter för brandrelaterad skada under 2010. Endast 282 av dessa kunde matchas med insatsregistret. Två tredjedelar av de matchningar som gjordes bedömdes som relativt säkra och en tredjedel som osäkra.

Särskilt anmärkningsvärt är att bland de 282 slutenvårdspatienter som kunde matchas, hade 73% av bedömts som lindrigt skadade (ej inskriven på sjukhus) av insatsledaren.

Svårigheten för en insatsledare att på ett korrekt sätt bedöma grad av personskada överensstämmer till stor del med erfarenheter från trafiksäkerhetsområdet, där det kunnat visas att polisens bedömning av skadegrad på olycksplatsen inte kan utgöra grund för tillförlitlig uppföljning eller statistik.

En tydlig slutsats i studien är att den enda framkomliga vägen att åstadkomma en matchning med hälso- och sjukvårdens register torde vara en registrering av de skadades personnummer i samband med räddningsinsatsen.

Problematiken med identifiering av skadade personer som omhändertagits i samband med räddningsinsats är generell och gäller inte bara vid bränder utan i alla olyckstyper där räddningstjänsten vidtar livräddande eller första hjälpen-åtgärder. Finns ingen säkerställd möjlighet att koppla de räddade personernas skador och skadegrad till de enskilda räddningsinsatserna, saknas reella förutsättningar att kunna värdera effekten av insatserna i detta avseende.

På motsvarande sätt är effektbedömningar av förebyggande åtgärder eller effekt av olika taktik eller metodik vid insats med egendomsräddande syfte beroende av att kopplingen mellan en enskild insats och resulterande egendomsskador kan fastställas. Vid exempelvis brandsläckning kan vattenskadorna bli av sådan karaktär att en fastighet kan anses totalförstörd även om de direkta brandskadorna är av begränsad omfattning. Tillgång till skadekostnader på objektnivå är därför en förutsättning för utvärdering av

brandskyddsåtgärder och för att kunna utvärdera effekten av räddningsinsatser i stort och effektiviteten i olika metodval.

När det gäller egendomsskador utgör försäkringsutbetalningar det mest tillförlitliga måttet på skadans storlek. För närvarande finns endast skadekostnadsdata som medger uppföljning på en övergripande totalnivå tillgänglig från försäkringsbranschen. Det finns alltså även i detta fall ett starkt behov av en utökad registrering i samband med räddningsinsatsen, i detta fall av uppgifter om försäkringsnummer etcetera. På samma sätt som en insamling av personnummer skulle medge en uppföljning av skadade personer och skadegrad genom koppling med hälso- och sjukvårdens register, skulle en insamling av försäkringsuppgifter medge en uppföljning av egendomsskadorna genom koppling till försäkringsbolagens skadeutbetalningar.

Även i detta fall kan problematiken anses som mer generell än bara begränsad till brandområdet. Även i samband med exempelvis översvämningar, transportolyckor, miljöolyckor och avbrott i infrastruktur, finns ett stort intresse av att kunna identifiera skadekostnader kopplade till enskilda händelser och insatser.

Den extra insamling av uppgifter i samband med räddningsinsats som enligt ovan framhålls som nödvändig för uppföljning och effektstudier bedöms vara praktiskt genomförbar. I många fall sker redan idag insamling av inblandades personnummer av räddningsledaren på begäran av polisen. Uppgifter om försäkringstagarens försäkringsbolag och försäkringsnummer sker regelmässigt i samband med restvärdesräddning.

Eftersom det emellertid rör sig om registrering av personuppgifter och därtill kopplade data om skade-/hälsotillstånd och/eller ekonomiska förhållanden torde uppgifterna kunna betecknas som känsliga i den betydelse som framgår av Dataskyddsförordningen (GDPR). Den statistiksekretess som för närvarande tillämpas för insamlingen av insatsrapporter kan inte med säkerhet sägas vara tillräcklig för att täck den tillkommande uppgiftsinsamlingen. Detta gör att det troligen krävs en särskild förordning som undantar den aktuella personuppgiftshanteringen från GDPR och eventuellt även en komplettering av MSB:s instruktion i aktuellt avseende.

Viss ledning kan hämtas från Arbetsmiljöverkets bemyndigande att behandla personuppgifter avseende arbetsskador. I förordningen (2001:706) om behandling av personuppgifter i Arbetsmiljöverkets informationssystem om arbetsskador görs undantag från PUL i vissa delar. Ändamålet med behandlingen är att ge underlag för arbetet med att förebygga arbetsskador (4 §).

Akademisering av påbyggnadsutbildningen för kommunal räddningstjänst

När den nuvarande Brandingenjörsutbildningen genomfördes på 1980-talet medförde den ett vitaliserande kunskapslyft för den kommunala räddningstjänsten. Den del som avser påbyggnadsutbildning för kommunal räddningstjänst (RUB) och som genomförs på MSB:s skola i Revinge har utvecklats innehållsmässigt under åren, men har - trots att

ett antal utredningar¹ föreslagit detta under åren - inte vidareutvecklats till att få akademisk status.

Detta medför ett antal oönskade effekter. För det första får de brandingenjörer som går ordinarie utbildningsgång vid LTH/LTU + 1 år RUB inte behörighet för forskarstudier. Detta torde kunna vara en bidragande orsak till den bristfälliga forskningskoppling som finns inom den kommunala räddningstjänsten samt till det fåtal brandingenjörer som forskarutbildats under åren.

Alternativet för studenter vid LTH som vill ha en utbildning utöver grundnivå och behörighet att verka som räddningsledare är att först gå en civilingenjörspåbyggnad i Lund inom riskhantering och att därutöver genomföra RUB-året. I Luleå (LTU) finns möjlighet att komplettera till civilingenjör inom brandteknik. I båda fallen behöver dock RUB-utbildningen genomföras i form av ytterligare ett helt studieår. Det är ganska naturligt om många studenter ifrågasätter ”återbetalningen” på en sådan satsning. Enligt rykten väljer därför en del studenter efter sin examen att genomföra ”Räddningsledare A”, en utbildning som förvisso ger behörighet att verka som räddningsledare, men som under alla omständigheter är betydligt mindre kompetensgivande än RUB. En utveckling där fler studenter väljer denna lösning måste därför anses medföra en kompetenssänkning inom svensk räddningstjänst.

Trots att brandingenjörer sedan ett antal år utbildas vid såväl LTH som LTU (ca 70 elever totalt per år), har ansökningarna till RUB minskat radikalt. Under innevarande år är endast 8 studenter anmälda. Skälen till detta kan till sannolikt till del sökas i ovanstående resonemang. Till detta kommer dels uppfattningen (från studenterna) att MSB:s antagning till RUB varit onödigt oflexibel samt dels att de kommunala räddningstjänsterna varit svaga på att marknadsföra sig för de studerande. Brandkonsultbranschen går för närvarande mycket bra, och flera företag inom denna marknadsför sig aktivt och ger sina nyanställda goda villkor.

Totalt sett tecknar ovanstående en bild som ger anledning att oroas. Kommer svensk kommunal räddningstjänst framgent att kunna kompetensförsörjas med teoretiskt skolad personal i sina ledande befattningar?

Samhällets ökade komplexitet anförs som skäl för en akademisering av allt fler professioner, även av sådana som av hävd haft en mer praktisk inriktning. Snabb förändring medför att andelen arbetsuppgifter som kan standardiseras minskar och att enbart beprövad erfarenhet inte räcker som problemlösningsmetod. Detta är skäl som starkt talar för en akademisering av RUB-påbyggnaden. En akademisering bör naturligen anpassas till den etablerade principen (Bolognaprocessen) med grundexamen samt master-påbyggnad. Enligt detta synsätt skulle RUB-utbildningen behöva utvecklas till en tvåårig master.

¹ Håkansson, P., Uhr, C., & Becker, P. (2011). Framtidens räddningstjänstutbildning för brandingenjörer: Ett underlag för beslut om utvecklingsinriktning. Myndigheten för samhällsskydd och beredskap.

En framträdande egenskap i det komplexa samhället är en ökad systemintegration. Olika frågeställningar tenderar att innehålla allt fler aspekter, och våra samhällsfunktioner blir alltmer "system av system". En räddningsinsats i ett förortsområde blir inte "bara" en fråga om brandteknisk taktik. Vid räddningsinsatser i transportinfrastrukturen, den insatstyp där räddningstjänsten räddar flest liv, är brand normalt ett marginellt problem. Ett naturligt sätt att hantera en ökad komplexitet är att öka den inomprofessionella mångfalden. Homogena organisationer ger förvisso en stor gruppdynamisk trygghet, men är normalt mindre förändringsbenägna och anpassningsbara.

I fråga om den rent personanknutna mångfalden inom räddningstjänsten, såsom andelen kvinnor i förhållande till män, andelen utlandsfödda med mera, så har ju denna uppmärksammats och olika program har genomförts för att bredda rekryteringsbasen. Just för kategorin brandingenjörer är exempelvis andelen kvinnor högre än i flertalet andra ingenjörsutbildningar.

Men när det gäller bakgrund i fråga om akademisk grundkompetens som utgångspunkt för att kunna verka i som räddningsledare inom kommunala räddningstjänsten, tycks tanken att det enbart kan vara brandingenjörsexamen som är meriterande vara djupt rotad. Samhällsutvecklingen talar för att en större mångfald av grundkompetenser skulle vara av godo i samband med såväl förebyggande som skadebegränsande aktiviteter som åvilar räddningstjänsten. Det är ganska länge sedan räddningstjänstens uttrykningsverksamhet entydigt dominerades av bränder.

Frågan är därför om det inte tiden är mogen att släppa den entydiga kopplingen till brandingenjörsutbildningen och öppna upp för sökande med andra relevanta akademiska grundexamina.

En sådan ordning skulle ge en såväl kompetens- som antalsmässigt bredare antagningsbas.

Det har funnits fördelar med RUB-utbildningens koppling till Räddningsverket och därefter till MSB. Inte minst de goda praktiska övningsbetingelser som finns på skolan i Revinge har varit en tillgång. Dessa fördelar bör dock vägas mot behovet av en akademisering.

I samband med en akademisering uppstår frågan om annat lämpligt huvudmannaskap. Volymerna är trots allt små, så det verkar knappast rimligt att ge uppdraget till mer än ett lärosäte. Tidigare förslag har utgått från att den brandtekniska institutionen vid LTH vore lämpligast, men om det ovanstående resonemanget om en breddad antagningsbas för en "RUB-master" anses vara befogat, så bortfaller den hittillsvarande entydiga kopplingen till brandingenjörsutbildningen.

En rimlig, om än ny, tanke i sammanhanget vore därför att låta en reformerad RUB-utbildning administreras av Försvarshögskolan (FHS). FHS har uppenbar erfarenhet av att omforma professionsutbildning till akademisk standard. Många av de grundläggande ämnen som en RUB-utbildning bör innehålla, såsom ledarskap under stress, stabsmetodik, samhällets sårbarhet, riskvärdering med mera, tillhör dessutom sådana discipliner inom vilka FHS redan har en stark etablerad verksamhet. I den pågående

utvecklingen mot ett stärkt civilt försvar skulle dessutom en koppling till FHS kunna vara en stor tillgång för den uppryckning av forskning och utbildning avseende Räddningstjänst under höjd beredskap som sannolikt kommer att behöva genomföras.

Brandskyddsföreningens slutsats är att det finns anledning att känna oro inför framtida möjlig till rekrytering av kvalificerad chefspersonal inom den kommunala räddningstjänsten. Det bör på allvar övervägas att anpassa utbildningsvägen för räddningsledare till den så kallade Bolognaprocessen, där nuvarande ”RUB” omvandlas till en tvåårig masterpåbyggnad. Om en sådan reform genomförs, finns starka skäl att bredda antagningsbasen till andra grundexamina än brandingenjörsexamen.

Det bör övervägas om inte FHS skulle vara en lämplig huvudman för en reformerad RUB-utbildning.

Personalförsörjningen som är en stor utmaning för samhällets olycks- och krishanteringsförmåga

Försvarsmakten, Myndigheten för samhällsskydd och beredskap och Sveriges kommuner och landsting måste utveckla sitt samarbete för att säkerställa kontinuerlig personal- och kunskapsförsörjningen inom samhällets krishanteringsförmåga.

Sveriges krishanteringsförmåga, med innebörden att minska risken för kriser och allvarliga händelser, att ha beredskap inför kriser samt förmåga att hantera kriser som inträffar, kräver en bred samverkan och samarbete mellan olika aktörer inom både militära och civila verksamheter. Gränsöverskridande och prestigelös samverkan mellan statens olika myndigheter är viktiga fundament för att samhället ska kunna hantera dagens och framtidens krishantering. Den kommunala räddningstjänsten utgör en vital del av den lokala och regionala krishanteringsförmågan, vilket vi under de senaste åren har sett vid ett antal större bränder, översvämningar och stormar och den har också varit stommen i det tidigare civila försvaret.

De kommunala räddningstjänsterna har motsvarande personalförsörjningsutmaning som Försvarsmakten (FM) hamnat i då personalförsörjningen gick från värnplikt till anställda. En förbättrad samverkan mellan den kommunala räddningstjänsten, Myndigheten för samhällsskydd och beredskap (MSB) och FM kan skapa samordnings- och synergieffekter. Gemensamma informationskampanjer skulle kunna vara ett sätt att tillsammans öka intresset för att arbeta som Räddningsperson i beredskap (RiB)-personal och hel- eller deltidssoldat. Möjligheter till en förbättrad karriärväxling genom utbildningsmöjligheter inom räddningstjänstområdet under FM anställningen ger stora möjligheter för att underlätta för både anställda och organisationer. Ett annat sätt är att närmare studera förutsättningarna för att i valda delar samutbilda och samöva respektive personalkategori.

Sverige står inför ett vägval när det gäller den framtida förmågan för att hantera lokala olyckor och kriser. Ska den kommunala räddningstjänstens personalförsörjning bygga på beredskapsanställd personal så behöver radikala förändringar göras inom en rad olika områden. Det behöver genomföras utveckling inom områden som attraktivitet för

huvudarbetsgivare och medarbetare, offentliga försäkringssystem, arbetstidsregler, förutsättningar för kommunala anställningar, förutsättningar vid graviditet, A-kasseregler, rekryteringsinsatser och utbildningssystem. Om detta inte genomförs inom en relativt snar framtid så kommer den kommunala förmågan att bedriva räddningstjänst, medverka vid lokal krishantering eller civilt försvar antingen att personalförsörjas med heltidsanställd personal eller försvinna.

Brandskyddsföreningen vill därför lyfta fram möjligheterna till ett utökat samarbete med FM. Det bör skapas en systematisk validering av FM personals utbildningsnivåer i förhållande till RiB-utbildning. Detta kan skapa rationaliseringseffekter och samverkansmöjligheter. FM har också ett stort antal övningsplatser över landet och det kan finnas möjlighet att samutnyttja vissa av dessa vid utbildningsinsatser

Den, enligt vår bedömning, väsentligaste frågan är hur man kan skapa goda förutsättningar för att attrahera, rekrytera, utbilda och behålla RIB-personal. Denna väsentliga fråga är avgörande för att över huvud taget ha tillgång till personal att slussa in i morgondagens utbildningssystem.

Vi vill understryka att vi ser att en samverkan mellan FM och kommunal räddningstjänst behöver vara ömsesidig. Att svensk räddningstjänst måste vara öppen för att bistå FM med stöd och inte endast det motsatta. Om det skulle vara så att svensk räddningstjänst idag har små förutsättningar att ge praktiskt stöd åt FM, så är det desto viktigare att kommunal räddningstjänst i hög utsträckning, själva kan klara sin rekrytering och bemanning, så att inte FM måste avsätta resurser för att lösa eller bistå med bemanning. Vi ser naturligtvis MSB som den naturliga parten och motorn i detta gemensamma arbete.

Brandskyddsföreningens detaljerade synpunkter på utredningens förslag till lag om ändring i lag om skydd mot olyckor

1 kap 5. §3a

Brandskyddsföreningen stödjer förslaget med följande kommentar.

Det är här viktigt att påtala att tillsynsbesök på de objekt som omnämns bör i högre grad genomföras mer regelbundet än i nuvarande omfattning. Brandskyddsföreningens uppfattning är att det finns många exempel på tidigare 1-års objekt enligt de gamla fristerna i den Räddningstjänstlagen (1986:1102) som under lång tid inte har haft fysiska tillsyn från kommunens räddningstjänst. Detta skapar en osäkerhet hos objektägare.

2Kap.§3

Brandskyddsföreningen stödjer förslaget.

I våra kontakter med företrädare från olika företag och organisationer har det visat sig vara en onödig administrativ börda, som inte på något sätt har bidragit till en bättre

tillsyn, eller ett bättre brandskydd. Vi har också uppfattat att kommunerna haft svårigheter att få in redogörelserna, samt att de inte alltid har stämt överens med den faktiska nivån på brandskyddet.

Brandskyddsföreningen anser dock att ett annat system för kommunen att ha en förteckning över tillsynsobjekt införs.

3 kap §§ 3 och 8

Brandskyddsföreningen stödjer förslaget.

Brandskyddsföreningen ställer sig helt bakom utredningens förslag till rikriktning och föreskrift om innehåll av kommunernas handlingsprogram. Vi ser mycket positivt på att kommunerna behöver bli bättre på att redovisa sin förmåga att hantera olika olyckstyper, samt att kommunicera detta till den enskilde, så att den enskilde bättre förstår att stärka sin egen förmåga och ansvar i händelse av olycka.

3 kap. §10

Brandskyddsföreningen stödjer förslaget.

Brandskyddsföreningen delar utredningens förslag att MSB bör svara för att sammanställa olycksundersökningar och händelserapporter. MSB:s uppgift i detta avseende bör förtydligas. MSB bör verka för att erfarenheterna från inträffade olyckor och skador analyseras och att slutsatserna ska kunna användas för att stödja kommunerna i deras arbete med skadeförebyggande åtgärder.

5kap. §1

Brandskyddsföreningen stödjer förslaget med följande kommentar.

Brandskyddsföreningen anser att MSB bör ange vilken kompetens som en tillsynsför rättare ska ha för att säkerställa genomförande av en effektiv tillsyn. Det bör anges kompetenskrav som det görs vid brandskyddskontroll och ledning av räddningsinsatser. Inom många andra områden ställs det idag krav på personcertifieringar för att genomföra kontroller och revisioner. En tillsyn kan likställas med en revision av ett ledningssystem, och därför bör det också finnas ett kompetenskrav även inom detta område. Då det i många fall vid tillsyn ställs krav på den enskilde som kan påverka den aktuella verksamheten är det av största vikt att det är förenligt med god revisionssed, samt att alla beslut är väl underbyggda och relevanta. Brandskyddsföreningen anser att detta är en väsentlig del i arbetet med att säkerställa en likvärdigare och rättssäkrare tillsyn för den enskilde.

Brandskyddsföreningen delar utredningens förslag att bemyndiga MSB att föreskriva hur kommunernas tillsyn ska planeras och utföras. Detta för att effektivisera planering

och genomförande, vilket i sin tur gör utförandet av tillsynen mot enskilda likvärdigare och rättssäkrare.

Med vänlig hälsning

Anders Bergqvist
Generalsekreterare

Hans Andersson
Sakkunnig

Thomas Gell
Forskning och innovationschef